

≈

Procházela jsem kolem zahrady domu Na Závisti ve slepé ulici klidné vilové čtvrti. Sedivá kostka s přistavěnou menší, která plnila funkci terasy a zároveň zastřešeného zahradního posezení. Pruh skleněných luxfer kopírující vnitřní schodiště rozdělával dům svisle na dvě poloviny. Když jsem byla malá, představovala jsem si, že je to nos, okna bytů nahoře zase oči a vodorovná černá mozaika oddělující patra byl velký knírek. Dvě patra, čtyři byty.

Dům, kde vyrůstal táta. Za mého dětství tu byla obří zahrada, divoká a kouzelná. Odehrávalo se v ní tolik příběhů, dostala jsem se do tolika světů, že bych je teď už nedokázala všechny vyjmenovat ani si je vybavit. Vysoká tráva, ve které jsem hledala lesní jahody – nechápala jsem, proč se jim říká lesní, když rostou na zahradě. A pokaždé když jsem se otočila, mávali na mě z okna v patře děda a babička. Táta mě brávil na ramena, abych jim byla blíž, nikdy jsem na ně ale nedosáhla. Myslela jsem si, že až vyrostu a táta mě zvedne, už to půjde. Teď už není zahrada kouzelná. Jenom zarostlá.

≈

„Jak ti je?“ zeptala jsem se babičky.

Žádné dotyky, jen náznak polibku na obě tváře, které nesou stopy zdravíčka.

„Dobře. Včera jsem byla na masáži. Měla jsem zatuhlý krk.“

Snad aby dala svým slovům váhu, zakroutila babi hlavou ze strany na stranu.

„Je to hrozné, přijít o syna,“ dodala, jako by si vzpomněla, že se od ní očekává truchlení. V pantoflích na klínku doklapala do obývacího, aby mě usadila. Na křeslo vlevo, jako vždy. A po-

kračovala do kuchyně, aby zapnula kávovar, ve kterém už byla nachystaná kapsle na latté. Nechutnalo mi. Nikdy jsem to ale nepřiznala a pokaždé jsem ho vypila. Stejně jako jsem nikdy neodmítla rakvičku se šlehačkou, obvyklé pohoštění pro návštěvy, které babi schovávala v mrazáku. Byla jsem vděčná, že je tentokrát nechala u ledu a otevřela pytlík s polomáčenými sušenkami.

„Něco bych od tebe potřebovala,“ vypadlo z ní během bzučení kávovaru. Sotva jsem jí rozuměla.

Vytáhla jsem automaticky telefon, už jsem to znala. Je třeba sepsat nákupní seznam. Takhle to měli nacvičené s tátou.

Babi přede mě postavila hrnek s kávou a místo diktování vytáhla ze šuplíku obálku s fotkami.

„Ty jsou z pohřbu.“

Podala mi jednu z nich: byl na ní hrob a nad ním rakev, která nebyla přes všechny věnce a květiny pořádně vidět.

Uhnula jsem pohledem.

„Nevíš, od koho je tohle?“ Zabodla prst do fotografie. Dlouhý nehet měla nalakovaný křiklavě červenou barvou. Nebylo mi jasné, na co se ptá. Prstem klepala na místo, kde byla na zemi položená velká kytice lilií a nějaké kapradí, celé to bylo svázané černou stuhou s nápisem *Budeš nám chybět*.

„Myslíš ta kytka?“

„No co jiného.“ Babi si uhladila vlasy za ucho.

Snažila jsem si vybavit den, který se mi stále halil do mlhy. Na stuze byl přivázaný drobný přívěsek v podobě kola. Vzpomněla jsem si na něj snadno, byl to jediný bod, na který jsem se při pohřbu dokázala dívat.

„Mám dojem, že to je od těch jeho kamarádů.“

Polkla jsem tíhu, která se mi zase usadila v krku.

Dívala se na mě trochu nedůvěřivě. „Jsi si jistá?“

„Jo. Byl tam takový přívěsek.“